

РЕШЕНИЕ

№ 2585

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 30.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7686** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145 от АПК](#), във вр. с чл. 22, ал. 1 и 7 от ЗЕ, във вр. с [чл. 147, ал.1 от НАРЕДБА № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката](#).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: гр. П., р-н Ц., [улица], представлявано от Д. И. И., действаша чрез адв. М. П. Ч. - АК П., срещу Решение № Ж-486/10.07.2020г. на Комисия за енергийно и видно регулиране, с което е прекратена преписката по жалба, вх. № Е-13-262-78/18.05.2020г., подадена от [фирма] срещу [фирма]. Жалбоподателят счита, че решението е незаконосъобразно, постановено в противоречие с редица материалноправните разпоредби, както и със събраните по преписката доказателства. Решението не съответства на целта на закона, като КЕВР не е извършила цялостна, всеобхватна проверка и проучване на случая. Комисията не е изследвала и установила всички относими и правнорелевантни факти по случая, не е обсъдила обективно и безпристрастно представените по преписката писмени доказателства, като се е предоверила изцяло и е кредитирала като достоверни едностранните твърдения на оператора на мрежата - ЕР ЮГ. Молбата към съда е да бъде отменено процесното решение, като преписката се върне на КЕВР със задължителни указания.

Ответникът по оспорването - Комисия за енергийно и водно регулиране, чрез

юрисконсулт М. моли съда да отхвърли жалбата.

Заинтересованата страна [фирма] редовно призована не се представлява.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание [чл. 168, ал.1](#), вр. [чл. 146 от АПК](#), провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт,намира следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по повод подадена жалба от „Р. БЪЛГАРИЯ» Е.,ЕИК200735272 с вх. №Е-13-262-78/18.05.2020г., на основание чл. 22, ал.1, т.1 от ЗЕ и чл. 142, ал.1, т.1 от НЛДЕ срещу действия на лицензирания оператор на разпределителната мрежа [фирма].

С жалбата е била сезирана Комисията от Ц. Т. П., управител на [фирма], с адрес на управление: [населено място], р-н Ц., [улица], действаща чрез адвокат М. П. Ч., с адрес за кореспонденция: [населено място] 4000, [улица]. Делови център „Европа", ет. 3, офис 16.

Жалбата била получена в [фирма] (ЕР Юг) с вх. № 4153/08.05.2020 г. и била препратена до Комисията на основание чл. 143 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3).В нея се възразява срещу прекратяване на процедурата за присъединяване на „Фотоволтаична електроцентрала (ФЕЦ) до 30 kWp", предвидена за изграждане при условията на чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ).Решаващият орган приел, че жалбата отговаря на изискванията на чл. 142 и сл. от Наредба № 3 и като такава била допустима за разглеждане.С нея се оспорвал отказът за издаване на становище с писмо изх. № 8632926-1/12.03.2020г. от „Е. Юг" ЕАД с мотив, че в недвижимия имот не съществувала присъединена към електроразпределителната мрежа сграда.От съдържанието на становището става ясно, че „Р. България" Е. е подало Заявление №8632926 на 27.02.2020 г. за проучване на условията и начина за присъединяване на „ФЕЦ до 30 kWp" при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Заявленият срок за въвеждане в експлоатация на ФЕЦ бил 07.2020г.В становището си ЕР Юг посочило, че с писмо изх. № 8632926-1/12.03.2020г. е прекратило процедурата за присъединяване с мотив, че в недвижимия имот не съществува присъединена към електроразпределителната мрежа сграда.Проведеното административно производство по така подадената жалба е приключило с постановяване на Решение №Ж-486 от 10.07.2020г./л.16-17/,като е прието,че жалбата [фирма] е неоснователна на основание чл. 22,ал.1,ал.5 и ал.7 от Закона за енергетиката,вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба №3 за лицензиране на дейностите в енергетиката производството е прекратено.

По делото е изслушана съдебна комплексна съдебно експертиза (КСТЕ),не оспорена от страните.Експертизата е приета от съда като изготвена въз основа на приобщения доказателствен материал, допълнителните разяснения и поясненията, които бяха направени от вещите лица в открито съдебно заседание. Изводите на експертното заключение, ще бъдат обсъдени и съобразени в съвкупност с останалите доказателства по делото с правните изводи по спора.

Жалбата срещу решението е подадена чрез КЕВР/на 28.07.2020г./ в законоустановения 14- дневен срок. Решението е връчено на 17.07.2020г./л.19/

С оглед на изложеното, жалбата се явява постъпила в срок, подадена от лице, което е адресат на административния акт и е допустима.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката (ЗЕ) Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно, ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган. Решението е взето от Комисията в състав „Енергетика“ с пет гласа „за“, от които четири са на членове на Комисията със стаж в енергетиката. Решението е издадено в изискуемата писмена форма, като не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до нищожност на същото.

Неоснователни са твърденията за немотивираност на решението. Административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия. Изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън тази относно спазването на нормативните изисквания. Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към разпределителната мрежа с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, е регламентирано в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. В чл. 26 от същия закон е предвидено, че в случаите по чл. 24 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа

мрежа при условията и по реда на наредбата по чл. 116, ал. 7 от Закона за енергетиката. За обектите по чл.24,т.1 условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от постъпване на искането (ал. 3), а договор за присъединяване се сключва при условията, определени в становището по, ал. 3, и при издадено разрешение за строеж.

Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ се съдържа в Глава пета, Раздел II от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба №6, Наредбата).Съгласно чл. 87 от Наредбата лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор. Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискала проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява (ал. 7).

Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне (чл. 90, ал. 1 от Наредбата).Съгласно чл. 91 от Наредбата в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането.Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 ЗЕ.

Анализът на цитираните разпоредби показва, че в случай на подадено искане за присъединяване операторът на разпределителната мрежа разполага с три възможности - да прекрати процедурата (чл. 88, ал. 7), мотивирано да откаже присъединяване (чл. 90, ал. 1), или да определи условията, като предостави писмено становище за присъединяване на лицето (чл. 91, ал. 1). В Наредба № 6 не е предвидено изрично, че в случай на прекратяване на процедурата по чл. 88, ал. 7 актът може се обжалва пред КЕВР. С оглед обаче на общото правило на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ и обстоятелството, че прекратяването на процедурата има идентични на отказа и дори по-неблагоприятни последици, доколкото при отказ операторът следва да предложи нов срок за

договаряне, няма причина да бъде ограничена възможността на лицата да обжалват пред КЕВР прекратяването по чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6, още повече, че обжалване се предвижда дори за благоприятния по принцип акт - писменото становище с условията за присъединяване. От изложената фактическа обстановка и цитираните правни разпоредби настоящият състав намира, че решение № Ж-486/10.07.2020г. е постановено от компетентен държавен орган при спазване на установените процесуални правила, не са били допуснати съществени процесуални нарушения, както и не са били ограничени правата на жалбоподателят в административното производство.

По правото:

Обществените отношения, свързани с производството на електрическа енергия от възобновяеми източници, включително и присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към електрическите мрежи, са уредени от ЗЕВИ (вж. чл. 1, ал. 1, т. 1 ЗЕВИ). В този закон са предвидени редица преференциални условия за някои категории обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници - като например предоставяне на гарантиран достъп до електрическите мрежи (вж. чл. 18, ал. 1, т. 1 ЗЕВИ); по-облекчен ред за присъединяване (вж. чл. 26, ал. 1 ЗЕВИ) и най-значимото в случая - изкупуване на произведената от тях енергия по преференциални цени, които са значително по-високи от пазарните (вж. чл. 31 ЗЕВИ). За да могат да ползват тези преференциални условия обаче, тези обекти трябва да отговарят на някои предварително определени от законодателя условия. В конкретния случай те са определени от чл. 24, т. 1 ЗЕВИ както следва - (i) общата инсталирана мощност на производствения обект да е до 30 kW включително; (ii) обектът да бъде изграден върху покривни или фасадни конструкции на сгради, присъединени към електроразпределителната мрежа или върху недвижими имоти към тях; (iii) недвижимите имоти да са разположени в урбанизирани територии. В случая не се спори, че условие (i) и условие (iii) са налице по повод депозираните документи от жалбоподателят.

Спорният въпрос между страните е дали в процесният имот има „сграда“ и може ли същата да покрие изискването по смисъла на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ. ЗЕВИ не съдържа определение за понятието „сграда“. Определение се съдържа в Закона за енергийната ефективност (вж. § 1, т. 27 ДР ЗЕЕ), където се говори за конструкция със стени и покрив и Наредба № 7 от 2004г. за енергийна ефективност на сгради-конструкция със стени и покрив (вж. § 1, т. 20 ДР). Разграничението между „сграда“ и „постройка“ е посочено в Наредба № 7 от 22.12.2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, издадена на основание чл. 13, ал. 1 ЗУТ (Наредба № 7 от 22.12.2003г.)

ЗЕВИ има за цел да стимулира производството и потреблението на енергия, произведена от възобновяеми източници (вж. чл. 2 ЗЕВИ), като следва да бъде предоставен гарантиран достъп на енергия, произведена от възобновяеми източници до електрическите мрежи (вж. чл. 18, ал. 1 ЗЕВИ). „Гарантиран достъп“ обаче не означава безусловен такъв и именно по

тази причина в глава четвърта, раздел II ЗЕВИ са уредени предпоставките за присъединяване на енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. Така, в чл. 22, ал. 1 ЗЕВИ е предвидено, че операторите на разпределителни електрически мрежи ежегодно до 28 февруари представят на оператора на преносната електрическа мрежа предвижданите за едногодишен период електрически мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване към разпределителните мрежи на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, по райони на присъединяване и нива на напрежение, а съгласно ал. 5 на същата разпоредба, КЕВР издава решение по реда на чл. 115 и сл. от Наредба №3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, с което одобрява тези мощности след извършване на проверка. В разпоредбите на чл. 23 ЗЕВИ е регламентиран редът, по който лицата, които искат да изградят обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, следва да процедират, като тази процедура е предвидена именно в изпълнение на целите на ЗЕВИ по чл. 2 и чл. 18 - за да е налице предвидимост, обективност и липса на дискриминация по отношение на всички евентуални желаещи производители на електрическа енергия от възобновяеми източници. Неоснователни са твърденията в жалбата че безусловно Е. следва да присъедини всеки обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, то и обсъдената регламентация би била ненужна и всеки оператор на електроразпределителна мрежа би следвало да присъедини всеки заявен обект на производител, което определено не е целта на закона, предвид горесцитираните норми на чл. 22 и чл. 23 ЗЕВИ. Наличието на подобна регламентация и одобряването на електрически мощности е в съответствие с целите (като процентни показатели на енергия от възобновяеми източници), регламентиращи в приложение 1 на Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници (Директива 2009/28), които от своя страна са предвидени с цел създаване на баланс през годините (от 2005 до 2020 съгласно Директивата) от една страна между увеличаването на дела на енергия от възобновяеми източници в брутното крайно потребление на енергия и от друга - формирането на цената на електрическата енергия, която не следва да бъде непосилна за крайните клиенти. Безспорно е, че цената на електрическата енергия от възобновяеми източници е преференциална и тази цена в крайна сметка се заплаща именно от крайните клиенти. В контекста на изложеното е приета и разпоредбата на чл. 24 от ЗЕВИ, която регламентира изключение от така въведеното правило на чл. 23, и съгласно т. 1 от чл. 24 се предвижда, че чл. 23 не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Целта на това изключение е да стимулира ползването на електрическа енергия от собствени неголеми обекти за собствено потребление - затова е уредено и задължението да е налице сградата в имота, като целта е повишаване на

енергийната ефективност на сградата, чрез намаляване на разходите за електрическа енергия, което се постига чрез продажбата на произведените от инсталацията количества по преференциалните цени. В т. 43 от преамбюла на Директива 2009/28, която към настоящия момент е изцяло транспонирана с приемането на ЗЕВИ, имаща за цел да стимулира гражданите към постигането на целите на Директивата, т.е. към използване на електрическата енергия от възобновяеми източници, както и т. 51 от преамбюла на новата Директива 2018/2001. И двете директиви имат идентичен предмет - насърчаването на използване на енергия от възобновяеми източници, като по-новата определя правната рамка, в частност процентите на електрическа енергия от възобновяеми източници в отделните държави членки до 2030. Съгласно т. 51 (която на практика пояснява вложеното в т. 43 на Директива 2009/28 значение), за да се насърчава използването на възобновяема енергия от микро, малки и средни предприятия и от отделните граждани в съответствие с целите, определени в настоящата директива, за малките проекти за възобновяема енергия, включително децентрализираните проекти, например покривните слънчеви инсталации, следва да се въведе процедура чрез обикновено уведомяване за свързване към мрежата до компетентния орган. Цитираната норма потвърждава посоченото, че чл. 24, т. 1 ЗЕВИ изисква в съответния имот, намиращ се в урбанизирана територия, да е налице сграда, именно с цел слънчевата инсталация да захранва тази сграда и по този начин произведената от възобновяеми източници енергия реално да се използва за собствено потребление. А съществуващата във въпросния имот зарядна станция сграда, нито служи за обитаване/живеене, нито представляват предприятие, реално ползващо електрическа енергия за производствените си нужди, нито въобще в него има или впрочем е възможно да има реално потребление на електрическа енергия видно от размерите на сградата.

Съдебната практика е изработила критериите за изкуствено създадени условия: обективен, изразяващ се в действия насочени към получаване на предимство и субективен, изразяващ се в намерение за неправомерна облага в противоречие с целите на нормативната уредба. Настоящият състав приема, че са налице изкуствено създадени условия с цел заобикаляне на закона от страна на жалбоподателят и в частност на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, включително и по отношение на изискването за наличие на мощност до 30 kW. Видно е че са започнати отделни процедури по присъединяване на отделните ФЕЦ, които са всяка с мощност от 30 kW, като същите са собственост на едно и също дружество и се намират в съседни имоти (тези съседни имоти са изкуствено създадени), отново собственост на едно и също лице. Настоящият състав приема, че целта на подобно действие от страна на собственика на ФЕЦ цели заобикаляне на забраната на чл. 23 от ЗЕВИ. Целта на наличието на процедура за присъединяване по чл. 23 от ЗЕВИ е да се предотвратят злоупотребите, както бе посочено по-горе, чрез изграждането на фиктивни постройки. В случая именно това е сторено посредством изграждане на сграда която отговарят на разпоредбите на ЗУТ и присъединена към ЕРМ/съгласно заключението на КСТЕ, което съдът

кредитира/,използвана единствено само с цел формално да се изпълни изискването на чл. 24 ЗЕВИ и жалбоподателят да ползва преференции по повод произведената електрическа енергия от възобновяеми източници.Настоящият състав приема ,че не това е целта на закона/ЗЕВИ/, тази посока правилен и законосъобразен се явява извода на Комисията, че ако присъедини обекти, които не съставляват изключение по смисъла на чл. 24 от ЗЕВИ,то самото електроразпределително дружество би нарушило изискванията на чл. 22 и чл. 23 от ЗЕВИ и би подлежало на санкция от страна на самия регулаторен орган, КЕВР. Правилно и законосъобразно ЕР Юг е изпълнило задълженията си по чл. 91, ал. 1 от Наредба № 6.Съгласно цитираната разпоредба операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 14 дни от датата на постъпване на искането.Това обаче е в хипотезата, при която лицето има обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ съгласно чл. 87, ал. 1 от Наредба № 6.

С оглед гореизложеното, съдът счита че оспореното Решение № Ж-486 от 10.07.2020 г. на КЕВР е правилно, а жалбата на [фирма] е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат възложени направените по делото разноски от ответника и заинтересованата страна за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Поради което, Административен съд София- град, трето отделение, 34-ти състав, на основание [чл. 172, ал.2 АПК](#)

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Ц., [улица], представлявано от Д. И. И., действаща чрез адв. М. П. Ч. - АК П., срещу Решение № Ж-486/10.07.2020 г. на Комисия за енергийно и видно регулиране, с което е прекратена преписката по жалба, вх. № Е-13-262-78/18.05.2020 г., подадена от [фирма] срещу [фирма].

ОСЪЖДА [фирма],ЕИК200735272,със седалище и адрес на управление: гр. П., р-н Ц., [улица], представлявано от Д. И. И., да заплати на КЕВР сумата в размер на по 150 лева.

ОСЪЖДА [фирма],ЕИК200735272,със седалище и адрес на управление: гр. П., р-н Ц., [улица], представлявано от Д. И. И., да заплати на

[фирма] сумата в размер на по 150 лева .

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: